

Ağla Sevgili yurdum... Henüz 16 yaşında, PKK'lılar tarafından yakılarak öldürülen, masum çocuğun Serap için ağla...

Serap dün öldü!

Henüz 16 yaşındaydı...

Tam bir ay önce otobüse binmişti. Akşam saatiydi, hava kararmıştı. Eve gidecek, yemeğini yiyecek, derisine çalışacaktı.

Henüz dünyadan haberi yoktu. Otobüse binmenin onun ölümü olacağını da bilmiyordu elbet.

Küçükçekmece'de otobüsü durduruldu.

Molotoflandı ve yakıldı.

Serap gençti... Hatta çocuktu daha...

Ne olduğunu bile anlamadan yanmaya başladı.

Ve bir ay sonra, dün öldü.

...

Onu öldürenler de genç insanlardı, hatta çocuklardı.

Dağdan teröristler iniyordu, davul zurna çalınıyordu.

Başbakan teröristlere aftan bahsediyordu.

Asker öldüren bile affedilirken molotof atmanın ne cezası olabilirdi ki bu ülkede?

Hem onlara "gariban Kürt çocukları" deniliyordu.

Onlar istediği kadar karakol taşlar, polise saldırırdı ve hep de masum olurlardı.

Çünkü devir, teröristlere "barış elçisi" muamelesi yapıldığı bir devirdi.

Devir, Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığı devriydi.

Devir, komutanların hapse tıkıldığı bir devirdi.

Devir, Apo'ya tenis salonu tahsis edildiği bir devirdi.

Onlar da devre uydu ve otobüsü molotofladı.

Ve Serap'ı oracıkta yaktılar.

Çünkü bu ülkede idam insanlık suçuydu. İdam isteyene cani denilirdi.

Ama isteyen istediği gibi -yakarak bile- insan öldürebilirdi. İdam suçtu ama insan yakmak barış eylemiydi.

Bu ülkede adam öldürene "barış elçisi" denilirdi.

N'apsındı o çocuklar da bunu biliyordu.

O nedenle, rahatça, korkmadan, korunacaklarını bilerek, onları kurtaracak hukukçu ordusu, aydın korosu olacağını bilerek, rahatça yaktılar Serap'ı...

....

Serap yandı...

Hastanede bir ay yattı, tıp çaresiz kaldı.

Tıp ancak hastaları diriltebilirdi zaten. Ya vicdanları?

Bir ay boyunca Serap'ın yanan derisini yüreklerinde hissetmeyen sözde barışçı aydınların vicdanını ne diriltebilirdi?

Bir ay boyunca teröristler için yazılar döşenen o barışsever aydınların aklına bile gelmedi Serap...

Ne Sezen Aksu bir şeyler mırıldandı onun için ne de diğer hümanist sanatçılar.

Ve dün ölmeseydi haber de yapmayacaktı gazeteler...

Çünkü Serap bir Türk'tü... O teröre bulaşmamıştı...

O suç işlememişti... O masumdu...

....

Halbuki bu ülkede sadece teröristler, suçlular, katiller içindi hümanizm.

İnsanlık, Serap gibilere, masum sivillere kapalıydı bu ülkede.

İnsanlık, Küçükçekmece otobüsünde henüz son durağa gelmeden çoktan ölmüştü bu ülkede.

Serap'ın ağlayanı da olmayacak.

Serap'ın annesi ağlayacak ama onun ağlamasını kimse dinlemeyecek. Çünkü bu ülkede bu ülkeye hayırlı insan yetiştiren anneler için ağlamak normaldi.

Çünkü onlar terörist değil vatan evladı yetiştirmişti.

Çünkü onlar katil yetiştirmemişti.

Ve Serap'ın katilinin peşine düşmeyecek bu ülkede hukuk... Dalga dalga operasyonlar yapılmayacak...

Çünkü Serap'ın katilleri PKK'lı.

Çünkü bu ülkede hukuk da tıpkı vicdanlar gibi...

Teröriste davul zurna karşılama, askere operasyon...

...

Analar ağlamasın mı şimdi...

Ölen gencecik masum yavrusuna ağlamasın mı analar?..

Sussun mu vicdanlar?..

Düzene mi uysun yürekler?..

Ağla sevgili yurdum ağla...

Ölen insanlığa ağla...

www.turksolu.org